ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ RENÉE D' ANJOU

ΜΙΑ ΤΑΡΑΓΜΕΝΗ ΨΥΧΗ

Ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιο τῆς δεσποινίδος Εὔας Ντὲ Κουρβάλ):

12 Δεκεμβρίου.—Σήμερα, ἐνῶ καθόμουν μόνη στὸ δωμάτιό μου καὶ διάβαζα, ἦρθε ἄξαφνα ἡ μητέρα μου καὶ μοῦ εἶπε:

—Εὔα, ἔχω νὰ σοῦ πῶ κάτι σπουδαῖο.

Κύτταξα μὲ κάποια ἀνησυχία τὴν μητέρα μου. Τί θὰ μοῦ ἔλεγε τάχα;

Κι' ὅμως, δὲν φαινόταν πὼς ἤθελε νὰ μοῦ πῆ τίποτα δυσάρεστο. Τὸ πρόσωπό της ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ χαρὰ καὶ τὰ μάτια της ἦσαν ὅπως ποτὲ γλυκὰ καὶ ὡραῖα... Ἀλήθεια, ποτὲ δὲν μοῦ εἶχε φανῆ ἡ μητεροῦλα μου, τόσο νέα καὶ τόσο ὄμορφη, ὅσο αὐτὴν τὴν στιγμήν.

—Λέγε μου λοιπόν, μαμά; τῆς εἶπα.

Τότε ἐκείνη, μὲ πῆρε στὴν ἀγκαλιά της καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ λέη:

—Ξέρεις πόσο ἀγατοῦσα τὸν πατέρα σου, μικρή μου Εὔα...

—Ναί, τῆς ἀπάντησα ἐγώ, θυμᾶμαι πόσο πόνεσες ὅταν πέθανε.

—Πάνε πέντε χρόνια ποὺ τὸν χάσαμε, ἐξακολούθησε ἡ μητέρα μου. Ἐσὺ ἤσουν τότε δώδεκα χρόνων. Κι' ἐγὼ τριανταδύο.

Ἀποσπάστηκα ξαφνιασμένη ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της, καὶ τὴν κύτταξα στὰ μάτια.

Μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὸν πεθαμένο πατέρα μου, κι' ὅμως δὲν φαινόταν καθόλου θλιμμένη ὅπως ἄλλοτε.

—Λοιπόν, ἐξακολούθησε ἡ μητέρα μου, ὑποφέραμε ἀρκετὰ κι' ἐσὺ κι' ἐγώ, μόνες τόσον καιρό.

—Μητεροῦλα, ἐσὺ ἤσουν ἡ παρηγοριά μου.

—Κι' ἐσύ, μικροῦλα μου, ἤσουν ἡ δική μου χαρά. Γιὰ νὰ μὴν ἔχω παρὰ μόνο ἐσένα στὸν κόσμο, δὲν θέλησα νὰ παντρευτῶ τόσον καιρό, μολονότι μὲ ζήτησαν ἄνθρωποι ἄξιοί μου. Ἀλλά... Τώρα πειὰ μεγάλωσες, Εὔα... Σὲ λίγο καιρὸ θὰ παντρευτῆς. Κι' ἐγὼ θὰ μείνω μόνη. Θὰ εἶνε φοβερὸ αὐτὸ γιὰ μένα... Γι' αὐτό... Γι' αὐτό... ἀποφάσισα νὰ ξαναπαντρευτῶ...

Ταραγμένη, κύτταξα γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἄφωνη τὴν μητέρα μου, κι' ὕστερα τῆς εἶπα:

—Καὶ μὲ ποιὸν ἀποφάσισες νὰ παντρευτῆς;

—Μ' ἕναν κύριο ποὺ γνώρισα στὸ σπίτι τῆς θείας Κλημεντίνης, μοῦ ἀπάντησε ἡ μητέρα μου. Μὲ τὸν κόμητα Ντὲ Μπουργκέλ.

—Καλά, εἶπα ἐγώ, κάνε ὅ,τι θέλεις, μητεροῦλα. Φτάνει νὰ μ' ἀγαπᾶς πάντα ὅπως τώρα.

Ἡ μητέρα μου μ' ἀγκάλιασε καὶ μὲ φίλησε τρυφερά. Τὴν φίλησα κι' ἐγώ, καὶ τῆς εὐχήθηκα κάθε χαρὰ κι' εὐτυχία. Μὰ ὅταν ἡ μαμὰ ἔφυγε κι' ἔμεινα μόνη στὸ δωμάτιό μου, ξέσπασα σὲ λυγμούς.

***

16 Δεκεμβρίου.—Σήμερα ἦρθε ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς μαμᾶς στὸ σπίτι. Εἶνε τρία χρόνια μεγαλείτερός της, ἀλλὰ φαίνεται νεώτερός της. Ἔφερε στὴ μαμὰ ἕνα ὡραῖο μπουκέτο ἀπὸ ροῦζ τριαντάφυλλα, κι' ἐμένα μοῦ ἔδωσε μιὰ δέσμη ἄσπρα γαρύφαλλα...

Μοῦ μίλησε μ' εὐγένεια καὶ μὲ καλωσύνη, ἀλλὰ κι' ὅταν ἀκόμα μιλοῦσε σ' ἐμένα κύτταζε τὴν μαμά. Πόσο φαίνεται νὰ τὴν ἀγαπᾶ! Πῶς τὴν κυττάζει! Δὲν ἤξερα τώρα τί θὰ πῆ ἀγάπη, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ἀπὸ σήμερα τὸ ξέρω...

***

18 Δεκεμβρίου.—Ὁ κύριος Ντὲ Μπουργκὲλ ἔρχεται κάθε μέρα. Φέρνει κάθε μέρα λουλούδια στὴ μαμά, ἀλλὰ ἐμένα δὲν μοῦ ξανάφερε πειά. Ἡ μαμὰ εἶνε πολὺ χαρούμενη καὶ φαίνεται ν' ἀγαπᾶ κι' αὐτὴ πολὺ τὸν κύριο Ντὲ Μπουργκέλ. Συγχρόνως εἶνε πάντα πολὺ τρυφερὴ μαζύ μου. Δὲν ξέρει τί νὰ κάνη γιὰ νὰ μοῦ ἀποδείξη ὅτι μ' ἀγαπᾶ κι' ἐμένα πάντα.

Μὰ ἐγώ... Θεέ μου... Δὲν ξέρω τί εἶνε ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ νοιώθω μέσα μου... Εἶμαι τάχα θυμωμένη κατὰ βάθος, γιατὶ ἡ μαμὰ ξαναπαντρεύεται; Εἶνε μερικὲς στιγμὲς πού, βλέποντας τὴ μαμὰ καὶ τὸν ἀρραβωνιαστικό της νὰ συνομιλοῦν καθισμένοι τόσο κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, μοῦ φαίνεται νὰ πάω νὰ τοὺς χωρίσω...

***

21 Δεκεμβρίου.—Εἶνε παράξενο... Μὰ νοιώθω πὼς δὲν ἀγαπῶ καθόλου τὸν κύριο Ντὲ Μπουργκέλ. Ναί... Δὲν μπορῶ ν' ἀντικρύσω τὸ βλέμμα του. Μοῦ κάνει κακό. Κι' ὅμως ἔχει ὡραῖα μάτια. Μὰ δὲν θέλω νὰ τὰ βλέπω. Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ γιατί... Μήπως τὸν ἀποστρέφομαι κατὰ βάθος ἐπειδὴ παίρνει τὴ θέσι τοῦ πατέρα μου στὸ πλάϊ τῆς μαμᾶς;

***

24 Δεκεμβρίου.—Παραμονὴ Χριστουγέννων. Ἀπόψε θὰ κάνουμε ρεβεγιὸν μαζὺ μὲ τὸν κύριο Ντὲ Μπουργκέλ. Θὰ εἶνε καὶ μερικοὶ φίλοι καὶ συγγενεῖς. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ πέθανε ὁ πατέρας μου, πρώτη φορὰ θὰ γιορτάσουμε, ἐφέτος, μ' ἐπισημότητα, τὰ Χριστούγεννα.

Ὁ κύριος Ντὲ Μπουργκὲλ εἶπε χθὲς στὴν μαμά, μπροστά μου:

—Μαρία, νὰ φορέσης αὔριο ἕνα γαλάζιο φόρεμα. Καθὼς εἶσαι ξανθή, θὰ σοῦ πηγαίνη πολύ...

Κι' ὕστερα γύρισε καὶ μ' ἐκύτταξε καὶ μένα καὶ εἶπε:

—Κι' ἐσεῖς, Εὔα, νὰ φορέσετε βυσσινιά. Τὸ βυσσινὶ πηγαίνει σὲ ὅσους ἔχουν μαῦρα μαλλιά.

—Θὰ φορέσω βυσσινιά, εἶπα μηχανικὰ ἐγώ.

—Θὰ φορέσης ἄσπρα, εἶπε ἡ μητέρα μου. Δὲν ἔχεις φόρεμα βυσσινί.

—Νὰ μοῦ πάρης ἕνα, ἐπέμενα ἐγώ.

—Δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ καινούργιο φόρεμα, εἶπε ἡ μαμά.

—Νὰ μοῦ πάρης ἕνα ἔτοιμο...

Ἡ μαμὰ μὲ κύτταξε τότε κάπως αὐστηρά.

Ὤ, δὲν ξέρω!... Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀρχίζει νὰ μὴ μ' ἀγαπᾶ σὰν πρῶτα.

Καὶ ὅμως, σήμερα τὸ πρωῒ ἐπιστρέφοντας μαζὺ μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό της ἀπὸ τὰ μαγαζιά, μοῦ ἔφερε ἕνα ὡραῖο βυσσινὶ φόρεμα. Μὰ κάτι μοῦ λέει πὼς τὸ δῶρο αὐτὸ εἶνε τοῦ κυρίου Ντὲ Μπουργκὲλ κι' ὄχι τῆς μαμᾶς.

***

25 Δεκεμβρίου.—Περάσαμε ὡραῖα χτὲς τὸ βράδυ. Ἡ μαμὰ ἦταν πολὺ ὄμορφη μὲ τὸ γαλάζιο της φόρεμα, μὰ φαίνεται πὼς κι' ἐγὼ δὲν ἤμουν ἄσχημη. Μοῦ πήγαινε πολὺ τὸ φόρεμά μου. Ἔχει δίκηο ὁ κύριος Ντὲ Μπουργκέλ. Τὰ βυσσινὶ πηγαίνουν πολὺ στὶς μαυρομαλλοῦσες. Ὅλοι μοῦ ἔκαναν κομπλιμέντα, καὶ ὁ κύριος Ντὲ Μπουργκὲλ μοῦ εἶπε:

—Εἶσαι μιὰ χαρὰ ἀπόψε, μικροῦλα μου!

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν στιγμὴ δὲν ἀμφιβάλλω πειὰ πὼς εἶμαι ὄμορφη πραγματικά... Ἀφοῦ τὸ εἶπε ὁ κύριος Ντὲ Μπουργκέλ... Ἀφοῦ μὲ κύτταζε μὲ θαυμασμὸ γιὰ μερικὲς στιγμές... Ποτὲ ἄλλοτε δὲν μ' ἐκύτταζε ἔτσι... Μ' ἐκύτταζε ὅπως κυττάζει σχεδὸν τὴν μαμά. Μὰ ἐκείνην τὴν κυττάζει πάντα ἔτσι... Τί εὐτυχισμένη ποὺ εἶνε ἡ μαμά...

***

3 Ἰανουαρίου.—Θεέ μου.. Εἶνε φοβερό... Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἶμαι ἀγανακτισμένη μὲ τὸν κόμητα, ἀλλὰ μὲ τὴν μαμά, ἐπειδὴ δὲν ἔμεινε πιστὴ στὴ μνήμη τοῦ πατέρα μου. Ναί. Ἔτσι μοῦ φαίνεται. Μοῦ κάνει κακὸ ὅταν μ' ἀγκαλιάζει καὶ μὲ φιλάει. Μοῦ ἔρχεται νὰ τὴν σπρώξω μακρυά μου. Τί μαρτύριο...

***

12 Ἰανουαρίου.—Εἶμαι ἀγανακτισμένη καὶ μὲ τοὺς δύο. Τοὺς μισῶ καὶ τοὺς δύο. Μὰ τί ἔγραψα, Θεέ μου! Εἶνε δυνατὸν νὰ μισῶ τὴν μητεροῦλα μου; Μπορῶ νὰ μισῶ τὸν κόμητα ποὺ εἶνε ἕνας ξένος, ἕνας παρείσακτος στὸ σπίτι μας, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν μητέρα μου! Μὰ δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί ἔχω. Εἶμαι νευρική, ἀνήσυχη, χλώμιασα, ἀδυνάτισα...

Ἄκουσα προχτὲς τὸν κύριο Ντὲ Μπουργκὲλ νὰ λέη στὴ μαμά:

—Εἶνε πολὺ εὐαίσθητο κορίτσι ἡ Εὔα!... Πρέπει νὰ φροντίσουμε νὰ τὴν παντρέψουμε γρήγορα.

Γιατὶ τὸ εἶπε αὐτό; Τί θέλει νὰ πῆ; Θέλει νὰ μὲ ξεφορτωθῆ μιὰ ὥρα ἀρχύτερα; Μὰ μοῦ προξενεῖ φρίκη ἡ ἰδέα τοῦ γάμου. Καλύτερα νὰ πεθάνω.

***

20 Ἰανουαρίου.—Ἔχω μέρες νὰ γράψω ἐδῶ. Δὲν ξέρω τί νὰ γράψω. Δὲν μπορῶ νὰ καθορίσω ἀκριβῶς τὰ αἰσθήματά μου γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τὰ διατυπώσω στὸ Ἡμερολόγιό μου. Πάντως, αὐτὸ ποὺ νοιώθω εἶνε ὅτι μ' ἔχουν ἐκνευρίσει πολὺ ἡ ἑτοιμασίες γιὰ τὸν γάμο τῆς μαμᾶς. Τὸ σπίτι εἶνε ἄνω-κάτω...

***

25 Ἰανουαρίου.—Δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ νὰ συνηθίσω μὲ τὴν ἰδέα πὼς παντρεύεται ἡ μαμά. Ἂν ἔπαιρνε ἕναν ἄλλον δὲν θὰ ὑπέφερα μήπως τόσο; Δὲν ξέρω... Ὁ γάμος ὡρίστηκε γιὰ τὶς 12 Φεβρουαρίου. Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν θἄχω τὴν δύναμι νὰ παραστῶ σ' αὐτὸν τὸν γάμο. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ πατέρα μου θὰ εἶνε πολὺ ἀγανακτισμένη ἐκεῖ ὑψηλὰ στὸν οὐρανό.

***

11 Φεβρουαρίου.—Ἄχ, τί ὑπέφερα τόσες μέρες. Ὁ κόμης δὲν ντρέπεται πειὰ νὰ φιλάη τὴν μαμά μου μπροστὰ σ' ἐμένα.

Τώρα πειὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸν ὑποφέρω καθόλου. Τὰ μάτια του μὲ ταράζουν ἀκόμα περισσότερο. Τί μάτια, Θεέ μου... Θέλω νὰ φύγω, νὰ μὴν τὰ βλέπω πειά. Καὶ ἡ φωνή του. Ποῦ νὰ πάω νὰ κρυφτῶ γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀκούω πειά;

***

12 Φεβρουαρίου.—Ἔφτασε ἡ μεγάλη ἡμέρα. Δὲν μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ καθόλου χτὲς τὴ νύχτα. Εἶμαι κατάχλομη καὶ τὰ μάτια μου εἶνε κομμένα. Ἡ μαμὰ μοῦ πῆρε ἕνα λευκὸ φόρεμα γιὰ τὴ σημερινὴ τελετή, μὰ ἐγὼ φόρεσα τὸ βυσσινί...

Σὲ λίγο... Ὤ! Σὲ λίγες ὧρες ἡ μαμὰ θὰ εἶνε δική του. Δὲν ξέρω καλὰ τί θὰ πῆ αὐτό... Μά... Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω. Ἂν ἦταν δυνατὸν νὰ μὴ γινόταν αὐτό... Νὰ πέθαινε ἄξαφνα ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο.... Ἐκεῖνος... Ἢ ὄχι ἐκεῖνος... Ἡ μαμά... Τί λέω... Νὰ πεθάνη ἡ μαμά; Ὤ, νὰ πεθάνω ἐγὼ καλύτερα...

Θὰ πάω στὸν κῆπο... Ἡ λίμνη εἶνε βαθειά... Εἶμαι λεπτοκαμωμένη, θὰ πνιγῶ γρήγορα... Θὰ κόψω πρῶτα μερικὰ λουλούδια... Θὰ τὰ σκορπίσω στὴν ὄχθη... Θὰ νομίσουν πὼς πῆγα νὰ κόψω λουλούδια, καὶ γλύστρησα κι' ἔπεσα στὴ λίμνη καὶ πνίγηκα... Κι' ἔτσι... Τί καλά... Ἔτσι δὲν θὰ γίνη σήμερα τοιήλάχιστον ὁ γάμος τους...